

Marija Jevrosimović

IZVAN OGLEDALA

BEOGRAD, 2018.

Marija Jevrosimović

IZVAN OGLEDALA

Uvod

Dnevnik se obično vodi kao sumarum stvari koje se događaju preko dana. Dok se snovi, pod uslovom da se pamte, uglavnom smatraju kao neka psihička obrada ili preslikavanje dnevnih aktivnosti.

Šta se dešava kada se vodi snovnik, tj. nešto kao dnevnik snova? Prvo, snovi se pojačavaju i postaju upečatljiviji, sadržajnije i jasniji. Zatim se uočava obrnuta situacija. Ono što se događa preko dana, doživljava se kao neka obrada ili preslikavanje onoga što se dešava u snu, što može biti neki intuitivni signal, proročka slika, ili, pak, neka navika koja se bezobrazno ponavlja. Ako se snovnik redovno održava, dešava se i to da ne postoji neka jasna granica između jave i sna, sve se to spaja u jednu sliku. I tu se potvrđuje da vreme ne postoji. Neki snovi mogu da se ponavljaju i više godina pre nego što se realizuju sa osećajem da nas je to sve vreme negde čekalo. U drugom momentu se odgovor na neko pitanje o kome razmišljamo otvara u snu. Poneki od snova su toliko upečatljivi da pripadaju kolektivnom nesvesnom prenoseći vanvremensku poruku.

Volim, mrzim, ne pitaj me zašto

*N*a visokoj uskoj kući, koja je u sedamnaestom veku služila kao skladište (u popularnom holandskom nazivu "pakhuis"), nasuprot crkve gde se samo nedeljom drži misa, baš kod "kule plača", prozor sa crvenim okvirom, kao u sata "kukavice", gleda na dvoje ljudi u sobi u potkrovlju, smeštenih na beloj sofi. Pored njih poluprazne čaše crvenog vina, jedinog pića preostalog u njegovoj kući, jer je sve dobro već sam popio. Ne mnogo visok, pomalo napućenih usana a'la Harison Ford, što je potpuno suprotno imidžu koji je hteo da ostavi, obgrlio je zbunjenu devojkicu i, nakon što ju je strasno ljubio, stavio joj je ruke na vrat, stisnuvši malo jače. Ona mu kaže promuklo:

- E, nemoj...

Na šta on prasnu u smeh a'la Džek Nikolson (imidž koji je u stvari želeo da ostvari), i kaže:

- Ha, što volim taj promenjeni glas.

- Budalo – kaže mu ona, iziritirano, a i pomalo razočarano što joj prekida ugođaj.

Nije sigurna da li je to želela kada je sa svojom drugaricom Amrom razmatrala rešenje problema sa nalaženjem muškarca. Ima sve to odmah da ispita. Pozove je i, nakon što je telefon bezbroj puta zvonio, mala crna devojka se konačno javi. Sanja više u mobilni plačući kao da se radi o životu i smrti:

- Ti si kriva i te tvoje vradžbine!

Sa druge strane čuje se muzika koja je mešavina nekog gotskog stila i pank. Mala crna devojka se napreže da je čuje.

Kroz glavu joj prolete sve ono što su radile pre toga. Naravno da muškarac nije najvažniji u životu, ali ako se tome malo pripomogne, nije naodmet. Amra ju je ubedila da se podvrgne jednoj tehnici koju je pokupila na jednom od njenih spiritualnih puteva. Zove se *Nusta Karpay* ili buđenje ženske energije, što bi trebalo da joj pomogne u životu, i slično. Ne samo za muškarca, nego i za razvijanje nekih moći karakteristiknih samo za žene. Pošto se bez drugarice inače ne može, ona joj je dopuštala da eksperimentiše na njoj, iako nije baš uvek razumevala o čemu se tu radi. Uostalom sve stvari koje su njoj bile logične i razumne ionako nisu pomogle. Obično se čovek ovome okreće kada nema više nikakvu pametniju ideju. Dok je Amri sve to

delovalo normalno, kao da drugačije i nije prolazila kroz život, već samo kroz neku vazdušastu energiju, smeh i pomalo kičasti stil.

Amra je *Nusta Karpay* prevela kao "inicijacija ženske energije", koja se postiže tako što se daje određena intencija u svih sedam čakri. Iako je Sanja sumnjala u postojanje istih, pristala je, nadajući se da neće izaći sa išijasem ili zaгуšenjem nekih važnijih telesnih kanala. Bez ulaženja u detaljno opisivanje tih čakri ili celog postupka (pogotovo što je sve ovo predstavljalo skraćenu verziju rituala koji se originalno obavljao u prirodi i koji treba da označava sjedinjavanje sa elementima, uz bacanje vrlo složenih venaca niz rečni tok), posle vođene meditacije, uranjanja glave u vodu, duvanja latica cveća, masiranja srca, spontanog iskašljavanja na neka ptičija pera i usmeravanja svetlosnih zraka kroz neko neobično kamenje, sve bilo spremno da se prime zameci onoga što se zove ženska energija.

Nije mogla da ospori da je stvarno osetila neko strujanje energije na kraju svega toga, naročito posle sedme, krunske čakre. Dok ju je Amra ubeđivala da je kroz ceo postupak videla mnogo više: ruku utehe na ramenu, treće oko koje je vrlo jasno kružilo sa leve na desnu, i obratno, kao i neki poseban paket na ramenima koji je nasledila od predaka.

Zatim su usledili pomalo bizarni događaji sa nekim koga je upoznala. Opet sa nekim gorkim ukusom i osećajem da ne zna baš šta joj je sve to trebalo... Panika je hvata.

Mala crna devojka odgovara, takođe vičući u svoj mobilni, jer se nalazi u pauzi koncerta i ne čuje dobro. Upravo se sprema sa bubnja na igračku tačku i nema vremena za raspravljanje:

- Ma, daj, draga, dođi u petak uveče da to pogledamo!

Sanja uzdahne, njoj se žuri, ona bi htela baš sada da priča o tome.

– Samo dođi tada. I ne prene maži se!

Čeka na stanici voz sa starim društvom. U pitanju je poslovni put. Stanica nije klasična, ima neku čekaonicu koja liči na prostoriju gde se sa Amrom odmarala pred baletski nastup. Želi da pita drugaricu kako se kupuje najoptimalnija karta jer prolaze kroz neka mesta koja nisu jasno povezana. Odjednom se nekako nađe, kako to u snu biva, u nekoj drugoj prostoriji na stanici, gde se ljubi sa nekim klincom. Pomalo joj je poznat, liči na nekog iz neke serije. Ona je malo iznenađena što je taj klinac tako spopada, ali je od onih stvari koje deluju čudno, a ipak joj se sviđaju. U jednom momentu se seti da će da propusti voz i ostavlja razočaranog klinca, koji joj čak zamera zašto je taj posao više zanimao, kao nije valjda da bi radije “tamo” išla.

Juri na voz, shvata da neće imati vremena ni kartu da kupi, samo je panika hvata da će da ga propusti. U momenu kada je pomislila da nema više šanse da stigne, neko joj kaže da je čuo poslednji poziv, slično kao na aerodromu, i da još može da stigne. Ona pojuri dalje i pokušava da uskoči u voz u pokretu, a pri tome joj neka čudna vrata ne dozvoljavaju da tako lako prođe. Odjednom se gore u vozu stvori ON koji joj pomaže da se popne. Čim je ušla, ON se pridružuje društvu sa kojim je bio i ne obraća mnogo pažnju na nju. U toku puta joj se nijednom nije obratio. Kao i obično, nema šta za sebe da kaže i koristi društvo kao pozadinu.

Pre krajnjeg odredišta pravi se pauza gde svi siđu sa voza, a ona opet zamalo da ga propusti. Ponovo juri da ga stigne, čak u jednom trenutku misli da ja sve izgubljeno dok su

njene stvari ostale u tom vozu, a pri tome ne može nikoga da pozove da sačuva njene stvari, jer joj je i mobilni ostao u vozu. Opet panika, a onda shvata da onaj voz još nije krenuo i da ima vremena da stigne na njega.

Kada su konačno stigli na ciljno mesto, koje god bilo, svi su uspeli da izađu osim nje. Iz nekog razloga, zadržavanja u vozu možda, ne uspeva da izađe, i voz, u kome se sada nalaze samo mašinovođa i kondukter, kreće natrag. Ona plače i moli ih da je puste da izađe, pogotovu što je prošla kroz svu tu silnu frku da bi uopšte stigla, ali to ne pomaže. Krivo joj je što će da propusti taj poslovni zadatak, ali joj je još krivlje što nije pored jedne osobe do koje joj je trenutno stalo.